

Alături de Mausoleul Eroilor Neamului de la Mărășești (construit între 1923 și 1938), Crucea Eroilor de pe Muntele Caraiman (ridicată între 1924 și 1928) și Arcul de Triumf (edificat între 1922 și 1936), Mormântul Ostașului Necunoscut face parte din careul celor mai importante monumente comemorative care s-au inaugurat pentru cinstirea eroilor din Primul Război Mondial, fiind amplasat pe terasa superioară a Dealului Filaret în anul 1923, prin strădania Societății Mormintele Eroilor, înființată în 1919 și pe baza Legii pentru cinstirea memoriei eroilor căzuți, adoptată de Parlament în data de 2 septembrie 1920 .

De factură constructivă simplă, lipsită de monumentalitatea excesivă care caracterizează celelalte construcții amintite, Mormântul Ostașului Necunoscut a fost un ansamblu funerar realizat de către sculptorul Emil Willy (Wilhelm) Becker, constând dintr-o suprafață rectangulară de 38m², îngrădită de opt bolarzi din marmură, uniți prin ghirlande de lanțuri din aramă, în interiorul căreia era înhumat sicriul de zinc cu osemintele Ostașului Necunoscut. Decorația pietrei tombale din marmură era concepută în stilul pietrelor de mormânt voievodale, constând dintr-un chenar lat, gravat cu ornamente brâncovenești, care încadra inscripția epitaf: *"AICI DOARME FERICIT ÎNTRU DOMNUL OSTAȘUL NECUNOSCUȚ SĂVÂRȘIT DIN VIAȚĂ ÎN JERTFA PENTRU UNITATEA NEAMULUI ROMÂNESC. PE OASELE LUI ODIHNEȘTE PĂMÂNTUL ROMÂNIEI REÎNTREGITE"*.

Monumentul funerar era flancat de șiruri de tunuri din colecția Muzeului Militar Național (care începuse să fie organizat încă din 1919 când, prin Decretul Regal nr. 4836 din 15 noiembrie, Ministerul Agriculturii și Domeniilor ceda *"pe veci"* Ministerului de Război clădirile și terenul de pe terasa de coronament a Parcului Carol I unde se afla amplasat Palatul Artelor, cea mai importantă construcție a Expoziției Generale Române 1906). Aceste tunuri făceau deci parte din colecția de bază nou constituită a muzeului, esplanadele laterale *Mormântului Ostașului Necunoscut* reprezentând secțiunea de expunere în aer liber. Astfel, piesele cuprindeau tunuri de secol XVIII, un tun al monitorului otoman "Lufti Djelil", scufundat pe Canalul Măcin în 1877 precum și tunul de 105 mm, pe afetul căruia fusese purtat trupul neînsuflețit al regelui Carol I la înmormântarea sa. Întregul ansamblu – Mormântul și Muzeul – se aflau astfel într-o simbioză organică "[...]... *prin care, proslăvind-se eroii războiului de reîntregire se proslăvesc și acei eroi din toate veacurile care și-au sacrificat viața pentru apărarea ființării Neamului pe aceste meleaguri, eroi a căror viață și fapte se concretizează prin cele expuse în Muzeu*", se spunea în ***Călăuza pentru vizitatorii "Muzeului Militar Național"***. Se pare că, în afară de piesele de artilerie amintite, în fața muzeului *"se afla un padoc*

Reamplasarea M.O.N. pe spațiul original va avea loc abia în anul 2006, la declanșarea unui program cultural dedicat, care marca mai multe evenimente de importanță istorică națională: 140 de ani de la fondarea Dinastiei Regale Române (1866), 125 de ani de la proclamarea Regatului României (1881) și 100 de ani de la *Expoziția Națională Română* din Parcul "Carol I" (1906).

Emil Wilhelm Becker (1881 – 1952) a fost sculptorul Casei Regale a României, în acest fel, fiind autorul mai multor portrete dedicate. Artistul a studiat sub înrâurirea lui Ion Georgescu, al cărui elev a fost. Artistul, fondator al Sindicatelor Artelor Frumoase al cărui vicepreședinte a fost, a promovat sculptura monumentală de factură clasică, unde forța de expresie era exprimată în special prin atitudinea personajelor reprezentate. În acest sens, opera sa cuprinde creații cu valoare comemorativă (Mormântul Soldatului Necunoscut, sculpturile Mausoleului de la Mărășești, sarcofagul cu pământ românesc de la mausoleul belgian Le Mémorial Interallié de Cointe), busturi și monumente funerare (ornamentații Capelei Lahovari din Cimitirul Bellu și monumentul funerar al lui Take Ionescu de la Mănăstirea Sinaia). Artistul este creatorul și a câtorva medalii omagiale sau comemorative, al "Clopotului Încoronării" de la Alba Iulia precum și al statuilor care decorează palate monumentale (Palatul Cantacuzino, Palatul (actual al) Primăriei Bucureștiului, Palatul Universității din București, Banca Marmorosch Blank, Palatul Culturii (fost al Justiției) din Ploiești.